

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 1132/16 (2011)
Дана: 25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из с. ..., ..., против решења тужене Војне Поште 1102, Београд, Уп-2 број 5-5 од 13.04.2011. године, у извршењу одлуке Уставног суда, Уж.7752/2013 од 23.12.2015. године, у правној ствари престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне Поште 1102, Београд, Уп-2 број 5-5 од 13.04.2011. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда П-4 У.5630/11 од 12.07.2013. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења Војне Поште 1102, Београд, Уп-2 број 5-5 од 13.04.2011. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, изављена против решења Војне поште 3323 Ниш, Инт. Број ... од 23.07.2007. године, којим је одлучено да тужиоцу, цивилном лицу на служби у Војној пошти 3323 Ниш, престаје служба у Војсци Србије без његове сагласности са даном 31.08.2007. године, по основу укидања радног места на које је распоређен, на основу члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије. Истим првостепеним решењем, одређено је да тужиоцу припада право на

једнократну отпремнину у висини дванаестоструког износа бруто плате, коју је остварио за месец који претходи месецу у коме му престаје служба и да ће обрачун и исплату отпремнине извршити Рачуноводствени центар Министарства одбране, као и да се тужиоцу, на основу члана 148. став 1. Закона о Војсци Југославије, утврђује отказни рок од 30 дана, почев од 01.08.2007. године па до 31.08.2007. године, са којим даном се разрешава од службе у Војсци Србије.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда, Уж.7752/2013 од 23.12.2015. године, тачком 1. диспозитива, усваја се уставна жалба А.А. и утврђује да је пресудом Управног суда, II-4 У.5630/11 од 12.07.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. диспозитива, поништава се наведена пресуда Управног суда и налаже Управном суду да донесе нову одлуку по тужби подносиоца, изјављеној против решења Војне Поште 1102, Београд, Уп-2 број 5-5 од 13.04.2011. године. У образложењу своје одлуке, Уставни суд је навео да је тужени орган дао довољне разлоге због којих је оценио да су накнадно прибављени докази били поуздан основ за утврђивање одлучних чињеница о укидању радног места тужиоца и немогућности његовог распоређивања на одговарајуће радно место у Војсци и Министарству одбране. Такође, Уставни суд је навео да Управни суд није испитао наводе подносиоца уставне жалбе, овде тужиоца, којима је указивао да је могућност заснивања радног односа тужиоца у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, накнадно утврђивана искључиво на основу података из обавештења Националне службе за запошљавање од 16.01.2009. године, које се односи на период након престанка његове службе, будући да према наведеном обавештењу, није било пријава о слободном радном месту за занимање тужиоца у периоду од 31.08.2007. године, када му је престала служба, до 31.10.2007. године. Уставни суд је оценио да нема уставноправног утемељења став Управног суда да је постојање услова за престанак службе из члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, накнадно требало ценити само у односу на датум када је утврђено да је тужиоцу престала служба, због чега је оценио да је пресудом, II-4 У.5630/11 од 12.07.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, те је уставну жалбу усвојио, поништио наведену пресуду Управног суда и одредио том суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Војне Поште 1102, Београд, Уп-2 број 5-5 од 13.04.2011. године.

Одредбом члана 166. став 2. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06), предвиђено је да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.), да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.) и да се извршење одлука

Уставног суда уређује законом (став 3.).

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

С тога је Суд поново разматрао тужбу тужиоца против оспореног решења.

Тужбом, поднетом 19.05.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је, иако је донето у извршењу пресуде Управног суда, 14 У.7784/10 (2009) од 09.12.2010. године, изостао првостепени поступак, у коме је требало отклонити повреде ранијег поступка, на које је указао Управни суд наведеном пресудом. Наводи да му је дата само делимична могућност да учествује у поступку, тако што је присуствовао саслушањима сведока, али да му није дата могућност да се упозна са списима, због чега је поступљено противно члануовима 9. и 133. Закона о општем управном поступку. Даље, навео је да није тачно да је његово радно место укинато, као и да су то знали његови претпостављени, који су на његово радно место распоредили друга лица. Изразио је сумњу у истинитост података садржаних у потврди Министарства одбране од 28.01.2009. године, првенствено у односу на расформирање столарске радионице, због чега је тражио да му се омогући непосредан увид у све одлуке које су се односиле на наведено, али да му то није омогућено. Сматра да су чињенице које се наводе у извештају Националне службе за запошљавање, Филијале Ниш, од 16.01.2009. године, без икаквог утицаја на решавање ове управне ствари, јер је сачињен након што је тужиоцу престала служба, а такође, оспорава ваљаност потврде Министарства одбране, број ...-13, јер је потписана од стране неовлашћеног лица. Најзад, наводи да му није омогућено остваривање неко од права предвиђених чланом 144. Закона о Војсци Југославије, те због свега наведеног, предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као незаконито.

У одговору на тужбу тужени истиче да остаје код свих разлога садржаних у оспореном решењу и предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану. Трошкове тражи у износу од 10.000,00 динара, на име састављања одговора на тужбу.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, II-4 У.5630/11 од 12.07.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са

чланом 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, па је нашао:

тужба је основана.

Из списка предмета произлази да је у поновном поступку, а у извршењу пресуде Управног суда 14 У.7784/10 (2009) од 09.12.2010. године, тужени орган донео оспорено решење, након што је извршио поновни увид у комплетне списе предмета и приложене доказе и спровео испитни поступак саслушањем, у присуству тужиоца, сведока које је тужилац предложио, о чему се као доказ, у списима предмета налазе записници Војне поште 4983 Инт.број ... од 28.03.2011. године о саслушању сведока Б.Б., Инт.број ... од 28.03.2011. године о саслушању сведока В.В. и записник Инт.број ... од 28.03.2011. године о саслушању сведока Г.Г., које је тужилац потписао без примедби. Такође, тужени орган је омогућио тужиоцу да учествује у поступку, ради утврђивања правилности предузетих радњи надлежног органа приликом престанка његове службе, достављајући му допис Националне службе за запошљавање, Филијале Ниш, број .../2008 од 16.01.2009. године, потврду Министарства одбране, Сектора за политику одбране, Управе за организацију од 28.01.2009. године о расформирању 201. ЛоБ и потврду Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове, број ...-13 од 24.02.2009. године, које је тужилац, према доставници која се налази у списима предмета, примио дана 07.02.2011 године. Након употпуњеног поступка, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења, тужени орган је нашао да при доношењу ожалбеног решења није дошло до битних повреда правила управног поступка, да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је на тако утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право. Ово стога што је, како произлази из образложења оспореног решења, на основу потврде Управе за организацију, од 28.01.2009. године, која потврда се и по оцени Суда сматра правно релевантном за одлучивање у овој управној ствари, будући да се односи на чињенице за период који претходи престанку радног односа тужиоца, утврђено да је Одлуком министра одбране за организацијско-мобилизацијске промене у Министарству одбране у Војсци Србије и Црне Горе, стр. пов. број 110-1 од 17.01.2007. године, расформирана 201. ЛоБ, а самим тим и укинута радно место столар, ЕС 62149, ВКВ, ГРМ 07/620, на коме је тужилац био распоређен, са роком расформирања до 31.08.2007. године. Такође, из потврде Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, број ...-13 од 24.02.2009. године, доказује се да се тужиоцу није могло обезбедити једно од права из члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, јер није постојала могућност распореда на друго одговарајуће радно место, као ни могућност преквалификације.

Одредбом члана 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије („Сл. лист СРЈ“ бр.43/94.....3/02 и „Сл.лист СЦГ“ бр.7/05 и 44/05), који је био у примени у време престанка службе тужиоца, било је прописано да цивилном лицу у Војсци престаје служба без његове сагласности ако се укида радно место на које је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту.

Одредбом члана 144. став 1. истог Закона, било је прописано да цивилном лицу у Војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца на једном радном месту престаје служба ако му се претходно није могло обезбедити једно од следећих права

и то: 1) заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми; 2) стицање стручне оспособљености, доквалификације или преквалификације за рад у Војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу.

Полазећи од цитираних одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, члана 171. Устава и члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, број 109/07, 99/11 и 18/13), цитираних одредби члана 143. став 1. тачка 9) и члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, и општеобавезујућег правног схватања Уставног суда, Управни суд налази да, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, није на несумњив начин утврђено да ли је у релевантном периоду било пријављених потреба за запошљавањем која одговарају стручној спреми тужиоца. Могућност заснивања радног односа тужиоца у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, тужени орган је накнадно утврђивао искључиво на основу података из дописа Националне службе за запошљавање, Филијале Ниш, број 0310-101-1127/2008 од 16.01.2009. године, према коме није било пријава о слободном радном месту за занимање тужиоца у периоду од 31.08.2007. године, када му је престала служба, до 31.10.2007. године. Међутим, како је наведени допис од 16.01.2009. године доказ да за тужиоца није било могућности заснивања радног односа на другим одговарајућим радним местима, само у односу на дан када је тужиоцу престала служба, 31.08.2007. године и на период када он већ два месеца није био на служби, по оцени Управног суда, тужени орган није утврдио постојање услова за престанак службе тужиоца, прописане одредбом члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије. С тога, будући да у образложењу оспореног решења није дао јасне и аргументоване правне разлоге за своју одлуку, чиме је поступио противно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), којом је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби, упућује одредба члана 235. став 1. наведеног Закона.

Такође, будући да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда, 14 У.7784/10 (2009) од 09.12.2010. године, којом је туженом органу наложено, између осталог, да у поновном поступку, уз учешће тужиоца, несумњиво утврди све чињенице и околности, које су постојале у време доношења решења о престанку службе тужиоца, а из којих несумњиво произлази испуњеност услова прописаних одредбом члана 144. став 1. тада важећег Закона о Војсци Југославије, за престанак службе тужиоцу без његове сагласности, тужени орган је доношењем оспореног решења поступио противно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да је надлежни орган, ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка.

Тужени орган ће, у поступку поновног одлучивања по жалби, отклонити повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом и своју одлуку засновати на

правном схватању Суда, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиоца да Суд, сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, будући да, по налажењу Суда, природа ове ствари и утврђено чињенично стање не пружају поуздан основ за то.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.02.2016. године, II-4 У. 1132/16 (2011)

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС/РР